

KAPITOLA 1.

MATKY A MACECHY

*Pod zem ulehne
do studeného hrobu
tajemství odnese
nespatříš ji znovu*

Na to, že tady Neran s otcem pohřbívají mrtvolu, vypadal les dnes v noci mírumilovně. Hlína byla mokrá a těžká, protože celý den pršelo. Neran si nedokázal představit, jak ji házejí matce na obličej, jak se pod ní matka ztrácí, až zmizí dočista. Otec se najednou narovnal. Byl celý zpocený a zadýchaný, ale pořád neřekl ani slovo. Nejspíš usoudil, že je hrob dostatečně hluboký.

Neran se podíval na matku a chtělo se mu k ní vyběhnout, obejmout ji a nedovolit otci, aby mu ji vzal!

Neudělal to. Dál stál bez hnutí, nehty si zarýval do dlaní. Když otec zvedl matku do náručí, vypadala, že spí. Neran si tolik přál, aby to byla pravda! Skoro tomu věřil, ještě nedokázal přijmout skutečnost. Celý tenhle den se mu odrážel v mozku jako halucinace.

Není to skutečné, opakoval si. Nemůže být.

Ale když otec matku ukládal do hrobu, realita na Nerana přímo zařvala. Začal se trást a kousat si spodní ret do krve. Její chuť na jazyku mu dodávala jakýsi klid, ale přesto ho přemáhaly vzlyky.

Otec se na něho nenávisťně podíval. Nemusel mluvit, Neranovi stačily jeho oči. Ačkoli ho dlouhé ticho mučilo, bral ho jako svůj trest. Teď k němu ale otec přiskočil, chytil ho za krkem a dovedl ho k hrobu. Přinutil Nerana podívat se na spící matku.

„Vidíš ji?“ sykl mu do ucha. „Do smrti na tenhle pohled nezapomeneš.“

Neranovi unikl vzlyk. Otec mu vrazil pohlavek.

„Teď ji zakopej!“

Neran se k němu prosebně obrátil, vytřeštěné oči zalité slzami. Němě ho prosil, žadonil, ať po něm žádá cokoli, jen tohle ne! Ale otec mu strčil lopatu do ruky.

„Dělej!“

Neran si znovu skouzl ret a sál z něho vlastní krev. Ruce se mu třáslly, když nabíral lopatou zem. Naklonil se nad hrobem a zadíval se matce do obličeje. Přece na ni tu hnusnou, mokrou hlínu nemůže hodit!

„Krucinál, dej to sem!“ Otec mu vytrhl lopatu a začal matčino tělo pohřbívat sám. Dělal to rychle, aniž by se na ni podíval. Sbohem jí dal, když ji naposledy nesl v náručí.

Trvalo to celou věčnost. Když otec konečně hodil poslední lopatu a hrob udusal, Neran už byl duchem jinde. Vytlačil tuhle chvíli ze své mysli a uzamkl své srdce. Když ho pak otec táhl domů a zakazoval mu s kýmkoli o tom mluvit, už ho neposlouchal. Protože Neran odmítal uvěřit, že je matka pryč.

Onu noc viděl před sebou jasně, jako by se to stalo včera. Dnes byl o něco starší, ale dát matce sbohem pořád nedokázal. Stál na kraji lesa a civěl mezi stromy, neschopný dalšího pohybu. Jeden z mnoha pokusů navštívit matčín hrob, který končil stejně jako ty předtím. Jako by ho les tlačil zpátky.

Stmívalo se. Neran se otočil a vydal se zpět do vesnice.

Věděl, že otec bude zuřit, protože se Neran zdržel dlouho venku. Neměl rád, když se Neran toulal kdoví kde, a možná právě proto tak často utíkal. Sice věděl, že za to vždycky dostane výprask, ale z nějakého důvodu mu to za to stálo. Dělal mu dobře, když viděl otce rozzlobeného.

Nehledě na to, že nesnášel, když musel být zavřený v té chatrči. Všude tam byly vzpomínky na matku. Neran toužil po volnosti, po svobodě.

Eiven byla malinká a chudá vesnička. Každý si tady hleděl svého, a přece se lidé dokázali spojit, když šlo o ochranu jejich rodin. Neran své dětství prožil v časech, kdy byly vlkodlačí smečky vybity do posledního vlka, kdy se Weer worfové museli skrývat, protože byli loveni jako